

Régi kedves testvérünk, id. Dombi János 2012. szeptember 10-ére virradóan megtért a Teremtőhöz. Rövid életrajzával és a székesfehérvár-öröghegyi templomban megtartott hálaadó szentmisén elhangzott búcsúztatóval köszönünk el tőle.

Dombi János

1941 – 2012

Székesfehérváron született 1941. január 2-án, szüleinek tizenkettedik, s egyben utolsó gyermekeként. Ebben a családban természetes volt a hit és a valóságos magatartás. Ferenc bátyja pap lett.

Az ipari iskola elvégzése után, ahol esztergálni tanult, szakmájában és szakmájához közeli területeken dolgozott, tevékenykedett aktív munkás éveiben, nyugdíjasként pedig élete végéig kis műhelyében mindenfélét megszerelt, amit eléje hoztak, és amit meg tudott csinálni.

Fiatalon, tizenkilenc évesen nősült. Ebben a templomban mondták ki a boldogító igent, Feri bátyja adta rájuk az áldást. Hat fiúgyermeket neveltek fel, akik tizenkilenc unokával örvendeztették meg őket. Hitünk szerint most is nagyon büszke rájuk. Igazi, Istentől kapott gazdagságnak élte meg őket, feleségével együtt.

A hetvenes évek legelején pap testvére, mindannyiunk Feri bácsija, egy alkalommal ezzel a kérdéssel lepte meg a házaspárt: „Leveletek jöttek Istentől, olvastátok már?” Így indult egy jobbra a Dombi testvérek által álló közösség, ahol az evangéliumok olvasása, megbeszélése volt a fő feladat. Kezdték Jézus tanítása szerint átalakítani gondolkodásukat. Ennek köszönhetően a vallásos Jánosból megtért, újjászületett János lett. Jó testvér, szerető férj, odaadó társ – megbocsátani tudó, mindig megújulni, javulni tudó ember.

Hosszú évekig lelkipásztori kíséret volt a mosdói plébánián és annak filiáiban. Szerette és nagyon komolyan vette ezt a munkát. Rendszerint már hétfőn elolvasta a következő vasárnapra előírt olvasmányokat, hogy azok ki tudjanak bontakozni, meg tudjanak érni benne, és gyümölcsöt hozzanak.

1983-tól a Bányai Közösség tagjaként évente részt vett sérültek nyaraltatásában, Söréden sokszor vállalt szolgálatot. Felavatott akolitusként közösségében ő volt a liturgiafelelős, autótulajdonosként pedig ő volt a karitásfelelős, és gondoskodott például az összegyűlt ruhák rászoruló családokhoz szállításáról.

Mindig mindenkinek azonnal segített, ha az illető kérte, s ha tudott. Első szerelmével novemberben ünnepelhették volna ötvenkettedik házassági évfordulójukat. Most már személyesen ismerheti azt, akinek életében szolgált.

Kedves Testvéreim!

Hálaadó megemlékezésemet Feri bácsi egyik Hang-üzenetével szeretném kezdeni:

„Ti, akik az örökkévalóság gyermekei vagytok, és szívetek fájaldalmát érzitek, mert valaki elment előttem, tudjátok azt is, hogy előbb-utóbb mindenkinek ez a sorsa. Ne féltsetek magatokat, mert Nekem adtátok magatokat! Újra és újra mondom: Bízatom, én legyőztem a világot! És azok, akik előttem elmentek már, és akikért itt most imádkoztok, azok a ti szívetek szeretete által mind-mind mennyei melegséget élnek meg. A ti örömtőlnek a hazataláltság örömeinek kell lennie!”

Kedves Jancsi bácsi!

Hálát adok érted a mindenható Istennek, mert jóságában megalkotott, hogy mindannyian örömeidet lellessük benned! Hálát adok, mert láthatjuk, hogy Istennek szentelt életed milyen maradandó gyümölcsöket adott nekünk!

Igen, te a hazataláltság örömeiben éltél, amelyről a Lélek beszél! Boldog voltál, mert találkoztál Jézussal, megismerted, megszeretted és követted őt. Csak odaadó szívvel, átélte lélekkel tudtál Róla beszélni. Valódi, élő kapcsolatod volt vele már itt a Földön is.

Sok Istennel kapcsolatos élményben volt részed életedben. Ezek közül az egyik, amiről többször is tanúságot tettél, hogyan jelent meg neked az Úr, és gyógyított meg derékfájaldalmadból, majd amikor kérte, visszaadta azt, és az elkísért életed végéig. Amikor arról faggattunk, hogy mit jelentett neked ez az élmény, nagy örömmel mondtad: megbizonyosodtál arról, hogy „ha tényleg foglalkozunk az Úrrel, komolyan vesz bennünket! Isten hallgat ránk!”

Es ez végleg lepecsételte életedet. Zsuzsival és gyermekeiddel Bányára költöztetek, azzal a szándékkal, hogy akik Jézusért életközösségben szeretnének élni, veletek megvalósíthassák azt.

Nálatok mindenki meg tudott pihenni, zaklatott életünk megnyugvásra lett. Engem is elfogadtál olyanak, amelyen vagyok. Férjemmel és gyermekeimmel együtt sokat tanultunk tőled. Biztos pont voltál, és az is maradsz az életünkben! Nagyon köszönjük ezt neked!

A sok rád váró feladat miatt már kora tavasszal be volt táblázva. A nyarad. Söréden mozgássérültek nyaraltatásában segédkeztél. A legnagyobb közösség az Anyaszentegyház volt, ahol igeliturgiával, temetési szertartással, keresztelel szolgáltad a hívőket. Mennyire szeretted a szentmiséket és az Oltáriszentségben jelenlévő Úr Jézust! Mérheteretlenül nagy alázat és tisztelet volt szívedben irántuk! Soha nem felejttem, hogy ragyogott a szemed és egész lényed, amikor róluk beszéltél! Számodra a Szentírás szerelmes levél volt. Örökre megmarad bennem, ahogy kezdedben tartod, és teljes lelkességgel mondom: „Erre tettem fel az egész életem!”

A Jézusról tanulás kihagyhatatlan volt életedből. A kisközösségi foglalkozások mellett a Gyurka bácsi által vezetett papi közösségben mélyítetted el tudásodat. Emlékezetesek maradnak a lelkigyakorlatok, amelyeken pontosságra és fegyelemre neveltél bennünket. Vidámság volt a szívedben, és ez továbbáradt ránk is. Jó volt megfürödni benne, hallgatni tréfás történeteidet, vicceidet.

A balatonboglári lelki hétvégeken sem hagytál magunkra bennünket. Apai gondoskodással, tanácsokkal, ötletekkel támogattál mások felé irányuló szolgálatunkban. Boldogító együttlétek voltak ezek!

Nemrégiben nagy örömmel újságoltad nekem, hogy a visnyeszéplaki közösség felkeresett azzal a kéréssel, hogy segítsd őket a jézusi úton. Jó Atyánk színe előtt most ezt a feladatot még tökéletesebben fogod ellátni. Tudom, hogy értünk való közbenjárásod – amit már itt a földön elkezdte – továbbra sem fog megszűnni!

Kérlek, hogy szerető szívedből fakadó áldásoddal most is ajándékozz meg bennünket!

Vargáné Szijártó Mária